

ЮЛИАНА МАНОВА

ПЪТУВАНЕ

chitanka.info

Марк погледна за пореден път през заскрежения прозорец на автобуса. Мракът отвън приличаше на плътна абаносово черна завивка, обвила сякаш целия свят в прегръдката си, задушавайки го и стягайки хватката си все по-плътнo и по-плътнo. За пръв път през живота си момчето усети нещо като пристъп на клаустрофобия. Тъмнината отвън го притесняваше. Помъчи се да се убеди, че само се страхува да не пропусне спирката си и да не се налага после да се връща пеш в студената януарска нощ, но много добре знаеше, че има и още нещо.

Той погледна отново часовника си. Колкото и бавно да се движеше рейсът, най-късно преди пет минути трябваше вече да са видели светлините на отдалечения квартал, в който имаше нещастieto да живее. От около десет минути, ако не и повече, единствената светлина идваше от малките лампи в автобуса, половината от които не работеха. Поради тревогата си, най-накрая се претраши да погледне жената до себе си и даже да я заговори. Когато седна до нея, му се бе сторила на средна възраст, но сега видя, че е доста възрастна. Това беше добре, тъй като на него му трябваше някой, на когото му се приказва за каквото и да е, само да не мисли не трябваше ли вече отдавна да се е прибрал.

— Тази вечер рейсовете са много нередовни... — започна нерешително Марк.

— Да, така е — с готовност му отвърна жената. — Но пък кога ли са били редовни. А и как се влачим... трябваше да съм вкъщи преди поне един час. Знаеш ли, имам син на твоите години. От училище ли се връщаш?

— Да, госпожо... сега съм шести клас, а синът ви?

— Той е пети... но и той си идва по това време. Чудя се дали вече е успял да се върне... с този ужасен транспорт... — Тя на свой ред се загледа в студената нощ навън.

Момчето замлъкна. Всъщност не знаеше какво да каже. Не му се приказваше, а и се оказа, че жената надали ще разсее мислите му от опасенията, които изпитваше. Огледа се наоколо. Имаше много малко хора, като се вземе предвид колко нередовен беше транспортът наистина — около десетина човека. Отново погледна часовника си. Загледа се в него малко по-внимателно. Изглежда бе спрял. Показваше същото време като преди малко. Стрелката не бе помръднала.

— Извинете — обърна се отново към седящата до него леличка,
— колко ви е часа?

— Седем и двайсет.

— Благодаря... — и неговият показваше толкова. Сложи го до ухото си. Не чу тиктакане. Значи току-що бе спрял.

— Господи, колко съм изморена...

Хвърли още един поглед на жената. Стори му се още по-стара от преди малко. Замисли се. Тя каза, че има син, който е пети клас. А беше на около петдесет и пет-шейсет години... или поне на толкова изглеждаше. Неговата собствена майка бе на трийсет и шест. Разликата беше доста голяма. Сигурно на горката женица ѝ бе трудно да гледа сина си, все още се изискваха доста грижи за него. Марк се натъжи от тази мисъл и се загледа в някакъв мъж, седнал на една от първите седалки. Бе полегнал на облегалката и сякаш спеше. Момчето го заразглежда. Нещо в него не му харесваше. В начина, по който бе заспал, имаше нещо тревожно. Погледна пак навън. Все още не се виждаше никаква светлинка. Като че ли бяха на дъното на катранен океан и трябваше едва ли не да си пробиват път, за да минат през мрака. Почти можеше да усети усилието, което полагаше двигателят, за да продължат. Ако все още се движеха... Чувството за движение бе изчезнало, тъй като нямаше как да прецени дали изобщо са помръднали от мястото си.

Погледът му се върна на заспалия мъж в началото на рейса. В следващия миг писък на ужас замръзна в гърлото му. Мъжът не спеше. Той бе мъртъв. Марк внезапно го осъзна с непоколебима яснота. Съвсем бавно момчето се обърна към жената до него, за да ѝ прошепне това, което му идеше да изкрещи така, че да го чуе целия свят — „Там отпред има мъртвец и ние се возим с него в един автобус!“. Но викът му щеше да означава, че е изпаднал в паника, а макар и малък, Марк не изпадеше в паника, независимо какво се случваше около него. Бе преживял най-ужасното нещо на света — смъртта на майка си — и не се бе паникьосал, така че нищо не можеше да го уплаши дотолкова, че да се развика.

Първото, което забеляза, обръщайки се, бяха ръцете ѝ. „Петдесет и пет-шейсет ли казах? Та тя е поне на деветдесет!“ Бяха се сбръчкали и съсухрили като на старица. Марк бе сигурен, че не бяха такива преди малко, когато говори с нея. Той внимателно вдигна очи нагоре,

уплашен, но и някак сигурен какво ще види. И го видя. Лице на бабичка, покрито с бръчки. И никакъв признак на живот. За няколкото минути, които не я бе гледал, тя бе остаряла с много години... и починала. Момчето затвори очи. Страхът му почти бе прераснал в паника. Помисли за майка си. Щом бе преживял това, нищо друго нямаше значение.

Полека се обърна назад, страхувайки се от гледката, която го очакваше, но и абсолютно убеден в това, което щеше да види. Останалите седем-осем човека също бяха полегнали по седалките и никой от тях не помръдваше. Марк бе сигурен, че имаше хора от почти всички възрасти. Бе видял млада двойка, момче и момиче на по осемнайсет-деветнайсет години, възрастен мъж на около четирийсет, две жени на по трийсетина години, някакъв скитник, на който не можеше да определи възрастта... Сега бяха останали само няколко съсухрени трупа. Двамата влюбени седяха сгушени един до друг, но вече напомняха по-скоро мумии. Жените бяха допрели глави, сякаш да си кажат последната клюка или да поспорят малко за мода или козметика.

Докато обърнат назад оглеждаше какво се е случило в автобуса, Марк видя как последната лампа примигна. Ужасът, който бе свил стомаха му, изведнъж се разпростря из цялото му тяло. Каквото и да му се бе случвало, каквото и да бе виждал, той усети какъв ще е следващия ход на жестоката съдба и не можа да го приеме. Письъкът му разцепи гробовната тишина на зимната нощ. Но нямаше нито една жива душа, която да го чуе. Отворил широко очи, той се взираше в лампите, които работеха, молейки се този път да не е предусетил какво ще стане. Но предопределеното се случи. Последната лампа изгасна. Имаше още три работещи. Когато и те изгаснеха, Марк щеше да остане сам в тъмнината, заедно с десетима мъртъвци, в рейс, който явно не отиваше никъде... В този момент му хрумна идея, която му се стори приемлива. Всеки рейс има шофьор. Той стана и тръгна към шофьорската седалка, внимателно избягвайки мъжа, седнал отпред. Когато се доближи, намери точно това, от което се страхуваше. На кормилото бе легнало изсъхнало тяло, което някога е принадлежало на шофьора. Марк погледна през предното стъкло. Напълно непрогледен мрак. Дори пътя не се виждаше. Светлините на рейса сякаш се сблъскваха с непробиваема черна стена. Тъмнината обграждаше

автобуса все по-плътно. Докато момчето се опитваше да види нещо навън, фаровете примигнаха два-три пъти нерешително и изгаснаха като духнати свещички. Сега оставаха само трите лампи. Като по даден сигнал те също започнаха да гаснат. Първо едната, втората и накрая остана само една-единствена преграда пред необятната нощна бездна. Свит под последната малка светлинка, Марк усети, че започва да трепери неудържимо. Сега щеше да остане сам. Напълно сам. Докато умре и той. В тъмнината. Пътувайки за никъде заедно с една компания от десетима нещастници като него, които бяха имали лошия късмет да се качат точно в този рейс.

Лампичката изгасна, светна отново, пак изгасна, накрая направи последен отчаян опит да оцелее пред настоятелния напор на мрака, но не издържа и последната искрица надежда угасна заедно с нея.

Марк се разрида неудържимо. Не му се умираше още. Той бе човек с огромна воля за живот. Не беше никак честно. Не знаеше колко време плака сам-самичък, само в присъствието на няколкото трупа, които знаеше, че са там, но вече не можеше да види. След известно време ужасът му избледня до поносим страх и той реши, че щом ще се умира, поне ще бъде достойно, с широко отворени очи, а не плачейки.

Момчето се изправи, страхът отстъпи място на гнева. Как можеше да се случи точно на него! Кой му се бе подиграл така и го бе запратил на това ужасно място да сподели съдбата на тези нещастни хорица, които бяха умрели без никаква причина. Както щеше да умре и той. Не беше лош човек. Не заслужаваше такава смърт. Той се взря в мрака, бесен на това, което го бе докарало тук, каквото и да бе то.

И тогава видя. Светлината. Далеч, много далеч напред. Малка светлинка, почти незабележима. Но се приближаваше. Бяха тръгнали натам. Който и да управляваше посоката, в която се движеха, бе насочил автобуса към светлината. Марк се загледа към нея. Сега поне имаше някакъв ориентир, нещо, което да гледа. Абсолютният мрак около него почти го беше ослепил.

Когато се приближиха повече, първоначалната радост на момчето се смени с опасения, че това, на което бе свидетел досега, е нищо в сравнение с онова, което го очакваше.

Нещото, което му се бе сторило като мъничка, неясна светлинка, започна да придобива форма. Форма, която определено не му хареса. Все по-ясно започна да се очертава огромна врата, изградена като че

ли от ярки оранжевочервени пламъци, която сякаш висеше напред непрогледния мрак. Доближаваха се все повече и повече. Огромната структура внушаваше респект на всеки, който би могъл да я види. Бе наистина колосална. В момента, в който минаваха през нея, Марк успя да осъзнае размерите ѝ. Гигантски. Момчето не смееше да помръдне. След като минаха портата, автобусът спря и отвори врати. Марк разбра, че това е подкана към него. Трябваше да слезе. Но какво ли щеше да завари там? Все още бе тъмно като в рог, но поне бяха сравнително близо до огнената врата и оттам идваше някаква светлина, колкото и малко да беше. Шестокласникът застана на вратата на рейса и се поколеба за момент. После събра смелост и слезе бавно и внимателно. Леко постави първо единия, а после и другия си крак на земята. Не виждаше по какво стъпва. Самият мрак сякаш се съгъстяваше, за да има къде да намери опора. Огледа се предпазливо. И тогава видя защо бе доведен на това странно място.

На няколко метра от него, доколкото можеше да прецени, се появи като че ли от нищото наоколо светлосиньо сияние. Като мъгла то се изви около краката му и около него самия, след което започна да се съгъстява и да придобива форма. Малко време му трябваше да разбере, че бледата светлина оформя женско тяло. А още по-малко да познае коя е жената.

Тази прекрасна топла усмивка, тези грижовни очи, меката коса, в която толкова пъти бе заравял пръсти като малък, любящите ръце, прегръщали го толкова пъти. Жената, заради която правеше всичко, въпреки че от три години нямаше връзка с нея, освен монолозите, които шепнеше вечер под завивките, надявайки се, че ще го чуе отнякъде.

— Мамо!

Тя се усмихна още по-широко, сълзи на радост заблестяха в очите ѝ и ръцете ѝ се разтвориха за прегръдка. Марк се втурна към нея, също не можейки да сдържи сълзите си, и я прегърна силно. Останаха доста време така, майка и син, като плачеха от радост и не искаха да се пуснат, за да не би пропадта, съществувала тези години между тях, да се появи отново.

— Мамо, обичам те! Толкова ми липсваше! — разплака се отново момчето.

— И ти на мен, миличък! И ти на мен!

— Мамо, какво е това място? Как дойдох тук? Ти ли ме доведе?

— Да, съкровище, аз. Трябваша ми три години, три дълги години, за да мога да го направя и даже сега трябваше да жертвам толкова животи, за да те доведе тук... — огорчение проблесна в погледа ѝ, но бързо изчезна, избледня от прилива на любов. — Но това вече няма значение. Важното е, че си тук и вече никога няма да се разделим! Това е домът ми от три години насам. Ела, ще ти покажа всичко — тя му се усмихна и го притисна отново към себе си.

— Мамо... — започна нерешително Марк. — Аз... мъртъв ли съм?

— Не, скъпи, не! Никога не бих направила такова нещо! Затова трябваше да жертвам нечий живот, за да те доведе невредим. След като вече си тук, мога да ти дам това — тя протегна ръка, в която се появи светлосин шлифован скъпоценен камък. — С този предмет ще можеш да идваш и да ме виждаш когато си поискаш. Стисни го в ръка, силно пожелай да ме видиш и ще те пренесе при мен. И още нещо... — щастието отново изгря на лицето ѝ. — Тук времето не тече. Можеш да оставаш колкото си поискаш и когато се върнеш в нормалния свят, няма да си загубил никакво време. Затова и часовникът ти спря, като идваше насам, съкровище. Ще се оправи, когато се върнеш при татко ти, не се тревожи.

Тя се дръпна малко назад и го разгледа внимателно от глава до пети.

— Господи, колко си пораснал... цели три години...

Още веднъж го притисна силно към себе си, след което го хвана за ръка, погледна го и се усмихна топло.

— Кажете сега какво съм изпуснала за цялото това време? Кажете ми всичко, което си искал да направим заедно. Ще наваксаме. Имаме време.

И двамата тръгнаха заедно, най-щастливите хора на света, макар и не на нашия.

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.